

Laodicea - Nummer Vier

Overlappende geschiedenissen

Jeff Pippenger

2023-09-01

Het aspect waarop ik wees en dat Stephen Haskell waarschijnlijk niet zag, hoewel hij het handhaafde door zijn erkenning van de waarheden die dit feit aan het licht brengen, is dat men in de geschiedenis aan het einde van het oude Israël tegelijkertijd het begin van het moderne Israël aantreft, dat dezelfde historische periode overlapt. Toen Christus het verbond met velen bevestigde gedurende één week (tweeduizend vijfhonderd en twintig dagen), beleefde het oude Israël de ervaring van Laodicea, op de rand om uit de mond van de Heere uitgespuwd te worden. Tegelijkertijd beleefde het moderne Israël de ervaring van Efeze. Laodicea van het oude Israël werd verstrooid en Efeze van het moderne Israël werd in juist dezelfde geschiedenis bijeengebracht.

En „ja”, voor het geval u zich dit afvraagt: ik ben mij ervan bewust dat de week waarin Christus het verbond bevestigde ter vervulling van Daniël hoofdstuk negen, die begon bij Zijn doop en eindigde met de steniging van Stefanus, geen letterlijke tweeduizend vijfhonderd en twintig dagen was; maar profetisch was zij dat zeer beslist wel, want profetisch is een jaar gelijk aan driehonderd zestig dagen. Driehonderd zestig dagen vermenigvuldigd met zeven is tweeduizend vijfhonderd en twintig dagen, en „het dode middelpunt” van die profetische week is het kruis. Profetisch plaatste Christus het kruis in het dode middelpunt van de profetische periode van tweeduizend vijfhonderd en twintig dagen, en toonde daarmee dat de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig door het kruis van Christus zijn vastgesteld en bevestigd. Het is geen toeval dat, wanneer zuster White leert, zoals zij doet, dat beide heilige tabellen van Habakuk — de kaart van 1843 en die van 1850 — de profetie van de tweeduizend vijfhonderd en twintig jaren precies in het midden van de kaart hebben, beide kaarten ook het kruis in het dode middelpunt van die voorstelling hebben.

‘De Bijbel bevat alle beginselen die mensen moeten verstaan om geschikt te worden gemaakt, hetzij voor dit leven, hetzij voor het toekomstige leven. En deze beginselen kunnen door allen worden begrepen. Niemand die een geest bezit om zijn onderricht te waarderen, kan ook maar één enkele passage uit de Bijbel lezen zonder daaruit een behulpzame gedachte te verkrijgen. Maar het meest waardevolle onderwijs van de Bijbel wordt niet verkregen door incidentele of onsamenhangende studie. Zijn grote stelsel van waarheid is niet zó aangeboden dat het door de haastige of onoplettende lezer kan worden onderscheiden. Vele van zijn schatten liggen ver onder de oppervlakte verborgen en kunnen slechts door ijverig onderzoek en aanhoudende inspanning worden verkregen. De waarheden die samen het grote geheel vormen, moeten worden opgespoord en verzameld, “hier een weinig en daar een weinig”. Jesaja 28:10.’

„Wanneer zij aldus worden onderzocht en samengebracht, zal blijken dat zij volkomen op elkaar zijn afgestemd. Elk Evangelie is een aanvulling op de andere, elke profetie een verklaring van een andere, elke waarheid een ontvouwing van een andere waarheid. De typen

van de Joodse bedeling worden door het evangelie verklaard. Elk beginsel in het Woord van God heeft zijn plaats, elk feit zijn strekking. En het volledige bouwwerk legt, zowel in ontwerp als in uitvoering, getuigenis af van zijn Auteur. Zulk een bouwwerk kon door geen ander verstand dan dat van de Oneindige worden bedacht of gevormd.” Education, 123.

Naast het beginsel dat elk van de zeven gemeenten wordt herhaald in de Milleritische geschiedenis en ook in onze geschiedenis, is er nog een ander belangrijk beginsel dat het vroege adventisme heeft erkend. Dat beginsel toont aan dat „interne en externe” profetische lijnen van dezelfde geschiedenis door de Heilige Geest worden gebruikt om waarheid over te brengen. Miller onderkende dit en onderwees het rechtstreeks. Hij leerde terecht dat de zeven zegels van Openbaring een parallelle geschiedenis tot die van de gemeenten voorstellen, maar in die parallelle voorstelling vertegenwoordigen de zegels een uiterlijke en de gemeenten een innerlijke waarheid van dezelfde geschiedenis. Uriah Smith behandelt dit beginsel eveneens en gebruikt de woorden „innerlijk” en „uiterlijk”, wat mij de beste wijze schijnt om de twee parallelle lijnen tot uitdrukking te brengen.

„De zegels worden onder onze aandacht gebracht in het 4e, 5e en 6e hoofdstuk van Openbaring. De taferelen die onder deze zegels worden voorgesteld, worden beschreven in Openbaring 6 en in het eerste vers van Openbaring 8. Zij hebben klaarblijkelijk betrekking op gebeurtenissen waarmee de kerk verbonden is vanaf de aanvang van deze bedeling tot aan de komst van Christus.

‘Hoewel de zeven gemeenten de innerlijke geschiedenis van de kerk weergeven, brengen de zeven zegels de grote gebeurtenissen van haar uiterlijke geschiedenis in beeld.’ Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Wij zullen nu beginnen met onze beschouwing van de zeven gemeenten. Het is van belang te erkennen dat de eerste twee gemeenten en vervolgens opnieuw de derde en vierde gemeente een oorzaak-en-gevolgverhouding hebben die vereist dat zij samen worden beschouwd. Smyrna is de gemeente die hen vertegenwoordigt die door Rome worden vervolgd, en Efeze was de gemeente die het evangelie naar de gehele wereld droeg.

„Het was in Antiochië dat de discipelen voor het eerst christenen werden genoemd. Die naam werd hun gegeven omdat Christus het hoofdthema was van hun prediking, hun onderricht en hun gesprekken. Voortdurend vertelden zij de gebeurtenissen na die hadden plaatsgevonden in de dagen van Zijn aardse bediening, toen Zijn discipelen werden gezegend met Zijn persoonlijke tegenwoordigheid. Onvermoeibaar stonden zij stil bij Zijn leringen en Zijn wonderen van genezing. Met bevende lippen en tranen in de ogen spraken zij over Zijn doodsangst in de hof, Zijn verraad, berechting en terechtstelling, over de lankmoedigheid en nederigheid waarmee Hij de smaad en foltering had verdragen die Zijn vijanden Hem hadden aangedaan, en over het goddelijke mededogen waarmee Hij had gebeden voor hen die Hem vervolgden. Zijn opstanding en hemelvaart, en Zijn werk in de hemel als Middelaar voor de gevallen mens, waren onderwerpen waarbij zij zich met vreugde ophielden. Terecht konden de heidenen hen christenen noemen, want zij predikten Christus en richtten door Hem hun gebeden tot God.

“Het was God die hun de naam christen gaf. Dit is een koninklijke naam, gegeven aan allen die zich met Christus verbinden. Het was over deze naam dat Jakobus later schreef: ‘Do not rich men oppress you, and draw you before the judgment seats? Do not they blaspheme that worthy name by the which ye are called?’ James 2:6, 7. En Petrus verklaarde: ‘If any man suffer as a Christian, let him not be ashamed; but let him glorify God on this behalf.’ ‘If ye be reproached for the name of Christ, happy are ye; for the spirit of glory and of God resteth upon you.’ 1 Peter 4:16, 14.” Handelingen van de Apostelen, 157.

De gemeente van Efeze vertegenwoordigde de vroege gemeente die „godzalig in Christus Jezus” leefde, hetgeen een „oorzaak” is die steeds een „gevolg” voortbrengt.

Ja, allen die godvruchtig willen leven in Christus Jezus, zullen vervolging lijden. 2 Timotheüs 3:12.

De godsvrucht van de gemeente van Efeze bracht de vervolging teweeg die door de gemeente van Smyrna wordt voorgesteld. De twee gemeenten vertegenwoordigen een oorzaak-en-gevolgrelatie, en het gevolg vereist dat het door een oorzaak wordt voorafgegaan. De vervolging van de crisis rond de zondagswet wordt teweeggebracht door een openbaring van wat zuster White „oorspronkelijke godsvrucht” noemt. Een godsvrucht die is geïllustreerd in vroegere, of oorspronkelijke, geschiedenissen.

“Niettegenstaande de wijdverbreide afval van geloof en godsvrucht zijn er in deze kerken ware volgelingen van Christus. Vóór de laatste bezoeking van Gods oordelen over de aarde zal er onder het volk des Heren zulk een herleving van oorspronkelijke godsvrucht zijn als niet is gezien sinds de apostolische tijden. De Geest en kracht van God zullen over Zijn kinderen worden uitgestort. In die tijd zullen velen zich afscheiden van die kerken waarin de liefde tot deze wereld de liefde tot God en Zijn Woord heeft verdrongen. Velen, zowel predikanten als gemeenteleden, zullen gaarne die grote waarheden aannemen die God in deze tijd heeft doen verkondigen om een volk toe te bereiden op de tweede komst des Heren. De vijand der zielen verlangt dit werk te verhinderen; en voordat de tijd voor zulk een beweging zal aanbreken, zal hij trachten haar te voorkomen door een nabootsing in te voeren. In die kerken die hij onder zijn misleidende macht kan brengen, zal hij doen voorkomen alsof Gods bijzondere zegen wordt uitgestort; er zal zich openbaren wat men voor een grote godsdienstige belangstelling houdt. Menigten zullen zich verblijden dat God wonderbaarlijk voor hen werkt, terwijl het werk dat van een andere geest is. Onder een godsdienstige schijn zal Satan trachten zijn invloed over de christelijke wereld uit te breiden.” The Great Controversy, 464.

De middernachtsroep van de „laatste dagen” is de herleving van de „oorspronkelijke godsvrucht” die in de passage wordt aangeduid. Het is een herleving die plaatsvindt in een beweging, niet in een kerk. De geschiedenis die zuster White gebruikt om de herleving te beschrijven, is de geschiedenis van de „apostolische tijd”, die wordt voorgesteld door de gemeente van Efeze. Die herleving zal „vervolging” voortbrengen.

“Velen zullen gevangen worden gezet, velen zullen voor hun leven vluchten uit steden en dorpen, en velen zullen martelaren zijn om Christus’ wil, doordat zij standvastig opkomen ter verdediging van de waarheid.” Selected Messages, boek 3, 397.

Het „leven van Christus op aarde” in de volgende passage vertegenwoordigt het begin van de gemeente van Efeze, maar het typeert ook de geschiedenis van het Laodiceïsche adventisme aan het einde van de wereld.

“Het recht is teruggedrongen, en de gerechtigheid staat van verre; want de waarheid struikelt op de straat, en wat recht is kan niet binnengaan. Ja, de waarheid ontbreekt; en wie van het kwaad wijkt, stelt zich tot een roof.’ Jesaja 59:14, 15. Dit werd vervuld in het leven van Christus op aarde. Hij was trouw aan Gods geboden en stelde de menselijke overleveringen en eisen, die in de plaats daarvan waren verheven, terzijde. Daarom werd Hij gehaat en vervolgd. Deze geschiedenis herhaalt zich.” *Lessen uit het Leven van Alledag*, 170.

De ervaring die door Efeze wordt voorgesteld, vindt gelijktijdig plaats met de ervaring van Laodicea. De haarklovene Joden waren de Laodiceeërs van het oude Israël, en Christus en Zijn discipelen waren Efeziërs van het moderne Israël. Johannes de Doper leidde de gemeente van Efeze in, en hij vertegenwoordigt de gemeente in de „laatste dagen”, die wordt tegengewerkt door Laodiceeërs, die zichzelf Joden noemen, maar het niet zijn.

‘Het werk van Johannes de Doper, en het werk van hen die in de laatste dagen uitgaan in de geest en kracht van Elia om het volk uit zijn onverschilligheid wakker te schudden, is in vele opzichten hetzelfde. Zijn werk is een voorafbeelding van het werk dat in deze tijd moet worden gedaan. Christus zal voor de tweede maal komen om de wereld in gerechtigheid te oordelen. De boodschappers van God die de laatste waarschuwingsboodschap dragen die aan de wereld moet worden gegeven, moeten de weg bereiden voor Christus’ tweede komst, zoals Johannes de weg bereidde voor Zijn eerste komst. In dit voorbereidende werk zal “elk dal verhoogd worden, en elke berg en heuvel vernederd worden; en het kromme zal recht, en de oneffen plaatsen tot een vlakte gemaakt worden”, want de geschiedenis zal zich herhalen, en opnieuw zal “de heerlijkheid des HEEREN geopenbaard worden, en alle vlees tezamen zal het zien; want de mond des HEEREN heeft het gesproken.” *Southern Watchman*, 21 maart 1905.

Efeze is de „oorzaak” en Smyrna is het „gevolg”. Ook Pergamus en Thyatira vertegenwoordigen een oorzaak-en-gevolgverhouding. Pergamus is de kerk van het compromis, die het christendom verloor door het met het heidendom te vermengen. De christelijke kerk kwam ten val toen zij het uitgangspunt aanvaardde dat het mogelijk was dat de afgodendienst van het heidendom binnen haar grenzen naast haar kon voortbestaan. Keizer Constantijn is het symbool van die geschiedenis van compromis, en zijn profetische rol was de afval van het ware christendom teweeg te brengen, voorafgaand aan de openbaring van het pausdom.

Laat niemand u op enigerlei wijze misleiden; want die dag komt niet, tenzij eerst de afval gekomen is en de mens der zonde geopenbaard is, de zoon des verderfs; die zich verzet en zich verheft boven al wat God genoemd wordt of als God vereerd wordt, zodat hij als God in de tempel Gods zit en van zichzelf vertoont dat hij God is. Herinnert gij u niet dat ik u deze dingen gezegd heb, toen ik nog bij u was? En nu weet gij wat hem weerhoudt, opdat hij geopenbaard worde op zijn eigen tijd. Want de verborgenheid der ongerechtigheid is reeds werkzaam; alleen hij die haar nu weerhoudt, zal haar blijven weerhouden, totdat hij uit het midden weggenomen wordt. En dan zal de wetteloze geopenbaard worden, die de Heere zal

verteren door de geest van zijn mond en tenietdoen door de verschijning van zijn komst. 2 Thessalonicenzen 2:3–8.

De gemeente van Pergamum was de „oorzaak” en Thyatira was het „gevolg”. De profeet Daniël stelt dikwijls de geschiedenis voor van het heidendom dat plaatsmaakt voor het pausdom, en de afval die aan de vestiging van het pausdom voorafging, die Paulus heeft aangeduid, wordt in Daniël 11 behandeld.

Want de schepen van Chittim zullen tegen hem komen; daarom zal hij bedroefd worden, terugkeren en verontwaardigd zijn tegen het heilige verbond; zo zal hij handelen; hij zal zelfs terugkeren en verstandhouding hebben met hen die het heilige verbond verlaten. En krijgsvelders zullen aan zijn zijde staan, en zij zullen het heiligdom, de vesting, ontheiligen, en het dagelijks offer wegnemen, en zij zullen de gruwel plaatsen die verwoesting teweegbrengt. Daniël 11:30–31.

De kerk van het compromis, die afviel voordat de pauselijke macht in de geschiedenis werd geopenbaard, wordt door Daniël voorgesteld als „hen die” „het heilige verbond” verlieten. Nadat zij het verbond hadden verlaten, werd het pausdom, door Daniël voorgesteld als de „gruwel die verwoesting veroorzaakt”, op de troon der aarde geplaatst. Zuster White duidt de laatste zes verzen van Daniël elf aan wanneer zij verklaart dat de „profetie in het elfde hoofdstuk van Daniël haar volledige vervulling bijna heeft bereikt.” De laatste zes verzen vormen de uiteindelijke vervulling van Daniël elf, en zij leert dat de geschiedenis die door die laatste verzen wordt voorgesteld, werd getypeerd door Daniël 11:30–36, dat de historische „oorzaak en gevolg” aanduidt die door Pergamus en Thyatira worden voorgesteld.

„Wij hebben geen tijd te verliezen. Bange tijden liggen vóór ons. De wereld wordt beroerd door de geest van oorlog. Weldra zullen de tonelen van benauwdheid waarover in de profetieën is gesproken, plaatsvinden. De profetie in het elfde hoofdstuk van Daniël heeft haar volledige vervulling bijna bereikt. Veel van de geschiedenis die zich heeft voltrokken in vervulling van deze profetie, zal zich herhalen.”

“In het dertigste vers wordt gesproken van een macht die ‘verzen 30 tot en met zesendertig geciteerd.’”

„Taferelen gelijk aan die welke in deze woorden worden beschreven, zullen plaatsvinden.” Manuscript Releases, nr. 13, 394.

De oorzaak-gevolgrelatie van Pergamum en Thyatira, evenals de oorzaak-gevolgrelatie van Efeze en Smyrna, wordt in de „laatste dagen” herhaald. De protestanten van de Verenigde Staten zullen een compromis sluiten met afgoderij, zoals voorgesteld door Pergamum (het voornaamste kenmerk van afgoderij is de aanbidding van de zon), en wanneer zij afvallen, wordt de weg bereid voor de mens der zonde om opnieuw profetisch geopenbaard te worden. Terwijl de afval en de plaatsing van het pausdom op de troon worden herhaald, zal God tegelijkertijd een gemeente doen opstaan, getypeerd door Efeze, om de boodschap van Daniël en Openbaring aan de wereld te brengen, en de vervolging die door Smyrna wordt voorgesteld, zal worden herhaald.

Ik zal de laatste drie gemeenten behandelen nadat wij de waarheid hebben overwogen dat de eerste vier zegels van Openbaring een uiterlijke lijn van waarheid vormen die parallel loopt aan de innerlijke lijn van waarheid die door de eerste vier gemeenten wordt voorgesteld. Zoals reeds is opgemerkt, verwoordt Uriah Smith het aldus:

„Terwijl de zeven gemeenten de innerlijke geschiedenis van de kerk voorstellen, brengen de zeven zegels de grote gebeurtenissen van haar uiterlijke geschiedenis in beeld.” Uriah Smith, *The Biblical Institute*, 253.

Wij hebben aangetoond dat de eerste vier gemeenten twee relaties van „oorzaak en gevolg” vertegenwoordigen die in de „laatste dagen” worden herhaald. Op grond van de pioniers van het adventisme, maar nog belangrijker op grond van het gezag van Gods Woord, zouden die vier innerlijke geschiedenissen van de gemeente een parallelle uiterlijke geschiedenis moeten hebben, voorgesteld door de eerste vier zegels. Het eerste en het tweede zegel weerspiegelen dezelfde kenmerken van Efeze en Smyrna, maar gebruiken een wit paard om het werk uit te beelden van het brengen van het christendom naar de wereld. Het vertegenwoordigt het uiterlijke werk van de gemeente, en het tweede zegel stelt het bloedbad van Smyrna voor met een rood paard.

En ik zag, toen het Lam een van de zegels opende, en ik hoorde als het ware het geluid van een donderslag, een van de vier dieren zeggen: Kom en zie. En ik zag, en zie, een wit paard; en hij die daarop zat, had een boog; en hem werd een kroon gegeven; en hij trok uit, overwinnende en om te overwinnen. En toen het tweede zegel geopend had, hoorde ik het tweede dier zeggen: Kom en zie. En er ging een ander paard uit, dat rood was; en aan hem die daarop zat, werd macht gegeven de vrede van de aarde weg te nemen, en dat zij elkaar zouden doden; en hem werd een groot zwaard gegeven. Openbaring 6:1–4.

Zacharia bevat enkele passages die de vier paarden die in de eerste vier zegels van Openbaring worden voorgesteld, rechtstreeks identificeren. In een van die passages in hoofdstuk tien geeft Zacharia aan dat, wanneer de late regen wordt uitgestort, „de kudde van Juda”, die Gods „huis” is, zal worden gemaakt tot „zijn heerlijk strijdros in de strijd.”

Bidt de HEERE om regen ten tijde van de late regen; zo zal de HEERE bliksemende wolken maken en hun regenbuien geven, aan ieder het gewas op het veld. Want de afgoden hebben ijdelheid gesproken, en de waarzeggers hebben leugen gezien en valse dromen verteld; tevergeefs troosten zij; daarom trokken zij heen als een kudde, zij werden verdrukt, omdat er geen herder was. Tegen de herders is Mijn toorn ontbrand, en de bokken heb Ik gestraft; want de HEERE der heirscharen heeft Zijn kudde, het huis van Juda, bezocht en heeft hen gemaakt als Zijn heerlijk strijdros in de strijd. Zacharia 10:1–3.

Ellen White wijst er herhaaldelijk op dat de uitstorting van de Heilige Geest met Pinksteren een voorafbeelding is van de late regen die nu valt. Het werk dat met Pinksteren voor de wereld werd verricht, wordt voorgesteld door de gemeente van Efeze, en Efeze veroorzaakt de vervolging die door Smyrna wordt voorgesteld, welke Johannes weergeeft als het „rode paard” van het tweede zegel. De eerste twee zegels lopen parallel met de eerste twee gemeenten en zij illustreren de „laatste dagen”, wanneer de late regen wordt uitgestort.

De Geest der Profetie markeert eveneens zowel het einde van het derde zegel als het begin van het vierde zegel en verbindt deze aldus met elkaar (oorzaak en gevolg); en door dit te doen, plaatst zij de voorgestelde geschiedenis als bestaand in haar dagen en in de „laatste dagen.”

“Dezelfde geest wordt heden ten dage gezien die in Openbaring 6:6–8 wordt voorgesteld. De geschiedenis zal zich herhalen. Dat wat geweest is, zal opnieuw zijn.” Manuscript Releases, volume 9, 7.

In de persoonlijke geschiedenis van zuster White (opgetekend in 1898) was de geest van compromis die de weg bereidt voor het pausdom om opnieuw op de troon te worden verheven, reeds springlevend; want de afval van het protestantisme, die begon met de verwerping van de boodschap van de eerste engel in het voorjaar van 1844, was reeds begonnen (in 1863) in te dringen op de hoorn van het protestants-advantisme.

Het compromis van Pergamus wordt in het derde zegel voorgesteld als een „paar” weegschalen. Twee weegschalen die tot afmeting dienen, stellen een oneerlijke meting voor. Het derde zegel leidt tot het vierde zegel, voorgesteld door een „vaal paard” van „de dood”, en beeldt zo de moord op miljoenen door het pausdom gedurende de Donkere Middeleeuwen uit. „De hel” is wat het vale paard van het pausdom volgt. De geschiedenis van het derde en vierde zegel loopt parallel met de geschiedenis van de gemeenten van Pergamus en Thyatire. Het compromis van Constantijn was een voortschrijdend werk; daarom was de geest van compromis reeds werkzaam in de persoonlijke geschiedenis van Zuster White, evenals in de tijd van Paulus, toen hij zei dat het „mysterie der wetteloosheid nu reeds werkt.” De afval die aan de troonsbestijging van het pausdom voorafgaat, is altijd een voortschrijdende geschiedenis, en die „geschiedenis zal worden herhaald. Wat geweest is, zal weder zijn.”

En ik hoorde te midden van de vier dieren een stem zeggen: Een maat tarwe voor een penning, en drie maten gerst voor een penning; en zie toe dat gij de olie en de wijn niet beschadigt. En toen hij het vierde zegel geopend had, hoorde ik de stem van het vierde dier zeggen: Kom en zie. En ik zag, en zie, een vaal paard; en de naam van hem die daarop zat, was Dood, en het graf volgde hem. En hun werd macht gegeven over het vierde deel der aarde, om te doden met het zwaard, en met honger, en met de dood, en door de wilde dieren der aarde. Openbaring 6:6–8.

Jakobus White stelde nog een andere profetische anomalie vast in de zeven gemeenten en de zeven zegels. Hij wijst op een doelbewust onderscheid tussen de eerste vier gemeenten en de laatste drie gemeenten, en vervolgens opnieuw op hetzelfde verschijnsel in de eerste vier zegels en de laatste drie zegels.

„Wij hebben nu de gemeenten, de zegels en de beesten, of levende wezens, gevolgd voor zover zij met elkaar overeenkomen als betrekking hebbend op dezelfde tijdsperiodes. De zegels zijn zeven in getal, de beesten echter slechts vier. En het kan goed zijn hier op te merken dat bij de opening van het eerste, tweede, derde en vierde zegel het eerste, tweede, derde en vierde beest gehoord wordt zeggende: ‘Kom en zie;’ maar wanneer het vijfde, zesde en zevende zegel geopend worden, wordt zulk een stem niet gehoord. Ook komen de laatste drie gemeenten en

de laatste drie zegels niet met elkaar overeen als betrekking hebbend op dezelfde tijdsperioden, zoals de eerste vier gemeenten en de eerste vier zegels dat doen. Maar, zoals wij hebben aangetoond, stemmen de gemeenten, zegels en beesten wél overeen als betrekking hebbend op dezelfde tijdsperioden gedurende de ruimte van bijna 1800 jaren, totdat wij afdalen tot iets meer dan een halve eeuw van de tegenwoordige tijd.” James White, Review and Herald, 12 februari 1857.

James White vermeldde niet dat hetzelfde patroon ook in de bazuinen aanwezig is, maar dat is wel zo. De eerste vier bazuinen zijn bazuinen, maar de laatste drie bazuinen zijn drie weeën. De eerste vier bazuinen vertegenwoordigen Gods oordeel over het heidense Rome vanwege Constantijns zondagwet in het jaar 321, en de drie bazuinweeën vertegenwoordigen de islam. De eerste twee bazuinweeën waren oordelen over het pauselijke Rome vanwege de zondagwet die het in 538 uitvaardigde, en de derde bazuinwee is bestemd voor de crisis rond de zondagwet die in de zeer nabije toekomst zal komen.

Joseph Bates hanteert het pioniersbegrip van de laatste drie gemeenten als één enkel symbool om drie eigentijdse gemeenten in de Milleritische periode te beschrijven. Alle nadruk in de passage werd door Bates aangebracht.

“In het gehele land, spreekt de HEERE; TWEE DELEN daarin zullen uitgeroeid worden en sterven; maar het DERDE zal daarin overblijven. God zegt dat Hij het DERDE DEEL door het vuur zal brengen en hen zal louteren. Zij zullen Hem aanroepen, en Hij zal hen verhoren. Hij zal zeggen: ‘HET IS MIJN VOLK’; en zij zullen zeggen: de HEERE IS MIJN GOD.’ Eerste deel, SARDIS, de naamkerk of Babylon. Tweede deel, Laodicea, de naam-Adventist. Derde deel, Filadelfia, de enige ware kerk van God op aarde, want zij zullen worden overgezet naar de stad van God. Openbaring 3:12; Hebreeën 12:22–24. In de naam van Jezus vermaan ik u opnieuw te vluchten van de Laodicensen, zoals van Sodom en Gomorra. Hun leringen zijn vals en misleidend; en leiden tot volkomen verderf. Dood! DOOD!!* eeuwige DOOD!!! is op hun spoor. Denk aan de vrouw van Lot.” Joseph Bates, Review and Herald, deel 1, november 1850.

In de geschiedenis van de Millerieten was Sardis de gemeente die de naam had te leven, maar zij was dood.

En schrijf aan de engel van de gemeente in Sardis: Dit zegt Hij Die de zeven Geesten Gods heeft, en de zeven sterren: Ik ken uw werken, dat gij de naam hebt dat gij leeft, en gij zijt dood. Openbaring 3:1.

Gods volk heeft altijd een naam. De naam gedurende de geschiedenis van Efeze tot en met Pergamus was christen. De naam gedurende de pauselijke heerschappij was de gemeente in de woestijn. De naam vanaf de introductie van de morgenster, John Wycliffe, was protestant. Ten tijde van het einde, in 1798, waren de protestanten reeds begonnen met hun terugkeer naar de Roomse gemeenschap. Het enige wat toen nog nodig was, was een beproeving die aan het licht zou brengen dat zij, ondanks hun beleden naam, niet langer de uitverkoren gemeente waren. In het voorjaar van 1844 bereikten zij de beproeving die zou openbaren dat zij niet langer de gemeente waren die de verbondsnaam van Christus droeg. Het verhaal van Elia verschaft een zeer

gedetailleerde tweede getuige van dit feit. Toen zij hun ware karakter openbaarden, was het voor de Millerieten aanvankelijk moeilijk te onderkennen dat de protestanten hadden aangetoond dat zij de dochters van Babylon waren geworden. Maar de Millerieten deden uiteindelijk precies dat, en begonnen zielen uit die gevallen kerken uit te roepen, ter vervulling van de boodschap van de tweede engel. Vervolgens was er een beproevingsproces dat de Millerieten ertoe zou brengen hun eigen karakter te openbaren. Waren zij Filadelfianen of Laodicezen?

De Filadelfiërs volgden Christus het Allerheiligste binnen, en die Millerieten die weigerden dit te doen, openbaarden het karakter van Laodiceanen. Zo vinden wij de logica voor Bates' identificatie van de drie gemeenten als gelijktijdigen binnen dezelfde geschiedenis. Die geschiedenis werd vervuld binnen de profetische structuur van de gelijkenis van de tien maagden, waarvan de Geest der inspiratie ons mededeelt dat zij tot op de letter vervuld is en vervuld zal worden.

„De gelijkenis van de tien maagden in Mattheüs 25 illustreert eveneens de ervaring van het adventvolk.” *The Great Controversy*, 393.

„Ik word dikwijls verwezen naar de gelijkenis van de tien maagden, van wie er vijf wijs waren en vijf dwaas. Deze gelijkenis is en zal tot op de letter vervuld worden, want zij heeft een bijzondere toepassing op deze tijd en is, evenals de boodschap van de derde engel, vervuld en zal tot aan het einde der tijden tegenwoordige waarheid blijven.” *Review and Herald*, 19 augustus 1890.

De laatste drie gemeenten vertegenwoordigen hen buiten de Milleritische beweging als Sardis, en hen binnen de beweging vertegenwoordigen óf Filadelfia óf Laodicea. Die drie gemeenten worden aangeduid in Openbaring hoofdstuk drie, en de eerste vier gemeenten bevinden zich in hoofdstuk twee. Daarom duidt Zuster White, wanneer zij verwijst naar de geschiedenis van hoofdstuk drie van Openbaring, juist diezelfde gemeenten aan die Joseph Bates zojuist heeft geïdentificeerd.

„O, wat een beschrijving! Hoe velen verkeren er in deze ontzagwekkende toestand. Ik smeed iedere predikant ernstig het derde hoofdstuk van Openbaring ijverig te bestuderen, want daarin wordt de toestand geschetst die in de laatste dagen bestaat. Bestudeer iedere verzen in dit hoofdstuk zorgvuldig, want door deze woorden spreekt Jezus tot u.” *Manuscript Releases*, deel 18, 193.

De drie hedendaagse gemeenten uit de Milleritische geschiedenis worden aan het einde van het adventisme herhaald. Joseph Bates duidde de dynamiek van de Milleritische periode en identificeerde Sardis als de dochters van Babylon, die de doelgroep vormden van de boodschap van de tweede engel. Hij behandelde de strijd tussen de kleine kudde die Christus op 22 oktober 1844 volgde in het Allerheiligste, en hen die weigerden uit het heilige te vertrekken. Hij trachtte de Laodicezen uit de duisternis waarin zij terechtgekomen waren te roepen, en ten minste een deel van hun Laodiceïsche blindheid was te wijten aan het feit dat William Miller een leidende positie had ingenomen in de Laodiceïsche beweging. Dit is dezelfde strijd als die welke wordt aangeduid in de boodschap aan Filadelfia.

Zie, Ik zal maken dat zij uit de synagoge des satans, die zeggen dat zij Joden zijn en het niet zijn, maar liegen—zie, Ik zal maken dat zij zullen komen en zich nederwerpen aan uw voeten,

en erkennen dat Ik u heb liefgehad. Openbaring 3:9.

Een godsdienstige crisis brengt altijd twee klassen van aanbidders voort, zoals dit ook het geval was bij de Grote Teleurstelling. De mantel van het protestantisme was zojuist van Sardis weggenomen, toen zij naar Rome terugkeerden en officieel de dochter van Rome werden. De mantel werd vervolgens gedragen door het Milleritische Adventisme, maar kort daarna zou een beproeving twee klassen voortbrengen die beleden de kleine kudde te zijn: een ware kudde en een valse kudde. Bates vertegenwoordigde de kleine kudde die Christus volgde in het Allerheiligste. Zijn strijd was met Laodicezen die beweerden de kleine kudde te zijn. Als Filadelfiër was Bates' strijd met de synagoge van Satan, een groep die beled Gods volk te zijn, maar loog en geen Joden was.

Wanneer de gelijkenis aan het einde van het adventisme voor de laatste maal in vervulling gaat, zal er een uitverkoren verbondsvolk zijn dat in 1989, ten tijde van het einde, werd voorbijgegaan, evenals de Joodse leiders bij de geboorte van Christus werden voorbijgegaan, hetgeen in die profetische geschiedenis de tijd van het einde voorstelt. Toen de geschiedenis van Christus de triomfantelijke intocht in Jeruzalem bereikte, werd de geschiedenis van de Middernachtsroep in de tijd van de Millerieten voorafgeschaduwd. De Inspiratie brengt herhaaldelijk het wegmerk van het kruis in verband met de Grote Teleurstelling van 1844. Judas vertegenwoordigt de Laodicezen in de geschiedenis van Christus, en de apostelen waren de Filadelfiërs. Gedurende drieënhalf jaar na het kruis trachtten de Filadelfiërs, vertegenwoordigd door Bates, de Laodicezen uit een gevallen kerk te roepen, die werd vertegenwoordigd door de discipel Judas Iskariot.

In 1989 verwierp het vroegere uitverkoren verbondsvolk het licht dat was ontzegd en werd voorbijgegaan. Toen de eerste teleurstelling van 18 juli 2020 kwam, begon het beproevingsproces onder hen die voorheen de schijn hadden tot dezelfde beweging te behoren. Toch is de ene klasse Laodiceaans en de andere klasse Filadelfisch. Zoals Judas vóór het kruis driemaal een verbond sloot met het Sanhedrin om Christus te verraden, zo zullen de Laodiceërs van de geschiedenis na 11 september 2001 drie gelegenheden om zich te bekeren hebben laten voorbijgaan. Bij de spoedig komende zondagswet zal even zeker als Judas die aan een boom hing, openbaar worden dat de Laodiceërs gescheiden zijn van de Filadelfiërs. Het is bij de oogst dat het onkruid van de tarwe wordt gescheiden. Wij naderen die oogst snel.

Deze waarheden worden alleen onderkend wanneer en indien wij bereid zijn te begrijpen dat de enige bijbelse methodologie die 'waarheid' kan blootleggen en vaststellen, het "historicisme" is. De ware methodologie is niet het preterisme, futurisme, dispensationalisme, woke-isme, grammaticale of historische deskundigheid, noch enige variatie van de vele satanische vervalsingen. Er bestaat een algemeen bekende uitdrukking die wordt toegeschreven aan een zeventiende-eeuwse filosoof genaamd Jean-Jacques Rousseau en die op vele manieren is herhaald, maar de kern van die gedachte luidt: "Dwaling heeft vele wortels, maar waarheid heeft er slechts één." "Waarheid" is de Alfa en de Omega, die is als een wortel uit dorre aarde.

"Zo ook met de Bijbel, de schatkamer van de rijkdom van Zijn genade. De heerlijkheid van haar waarheden, die zo hoog zijn als de hemel en de eeuwigheid omvatten, wordt niet

onderscheiden. Voor de grote massa der mensheid is Christus Zelf 'als een wortel uit een dorre aarde', en zij zien in Hem 'geen gestalte, dat' zij 'Hem zouden begeerd hebben.' Jesaja 53:2. Toen Jezus onder de mensen was, de openbaring van God in de mensheid, verklaarden de schriftgeleerden en Farizeeën tot Hem: 'Gij zijt een Samaritaan en hebt een duivel.' Johannes 8:48. Zelfs Zijn discipelen waren door de zelfzucht van hun hart zó verblind dat zij traag waren om Hem te begrijpen die gekomen was om hun de liefde van de Vader te openbaren. Daarom wandelde Jezus in eenzaamheid te midden van de mensen. Alleen in de hemel werd Hij ten volle begrepen." Thoughts from the Mount of Blessing, 25.

De waarheden die wij thans delen, moeten worden erkend binnen de context dat de groei van de waarheid door de geschiedenis heen progressief is; en nog belangrijker: ons begrip van de waarheid moet worden geplaatst binnen de context van de Alfa en de Omega, de context waarin Jezus het einde van een zaak vereenzelvigd met het begin van een zaak.

De vierde gemeente is Thyatira en zij vertegenwoordigt de periode waarin het pausdom regeerde als het vijfde koninkrijk van de Bijbelse profetie, namelijk de periode waarin de gemeente in de woestijn in gevangenschap verkeerde. De gevangenschap van het geestelijke Israël door het geestelijke Babylon gedurende twaalfhonderd zestig jaar werd voorafgebeeld door de gevangenschap van het letterlijke Israël in het letterlijke Babylon gedurende zeventig jaar.

'Vandaag is de kerk van God vrij om het goddelijke plan voor de redding van een verloren mensheid verder uit te voeren tot aan de voltooiing ervan. Vele eeuwen lang onderging Gods volk een beperking van zijn vrijheden. De prediking van het evangelie in zijn zuiverheid was verboden, en de zwaarste straffen werden opgelegd aan hen die het waagden de bevelen van mensen ongehoorzaam te zijn. Dientengevolge lag de grote morele wijngaard van de Heer bijna geheel braak. Het volk werd beroofd van het licht van Gods Woord. De duisternis van dwaling en bijgeloof dreigde de kennis van de ware godsdienst uit te wissen. Gods kerk op aarde verkeerde gedurende deze lange periode van meedogenloze vervolging evenzeer in gevangenschap als de kinderen van Israël, die gedurende de ballingschap als gevangenen in Babylon werden vastgehouden.' Prophets and Kings, 714.

De zeventig jaren van de Babylonische gevangenschap worden voorgesteld door de gemeente van Thyatira. De gemeente van Thyatira is het gevolg dat werd voortgebracht door de oorzaak, die wordt voorgesteld door Pergamus. Pergamus wordt gesymboliseerd door keizer Constantijn, die afgoderij met het christendom vermengde. Het symbool van zijn afgoderij was de aanbidding van de zon. De bijbelse reden waarom het oude Israël in gevangenschap werd weggevoerd gedurende de zeventig jaren van Thyatira, is dat hun koningen betrekkingen en bondgenootschappen aangingen met de afgodische volken rondom hen, in rechtstreeks verzet tegen Gods Woord. God waarschuwde Israël herhaaldelijk zich niet te vermengen met de heidense volken rondom hen. De Tien Geboden, juist datgene waarvan het oude Israël de bewaarders moest zijn, verbieden uitdrukkelijk de aanbidding van afgoden. Toen de Heere Mozes voorbijging bij de spelonk van Horeb en Zijn karakter openbaarde, nam Hij tweemaal juist de waarschuwing op waarnaar wij verwijzen.

En Hij zeide: Zie, Ik sluit een verbond; voor het oog van geheel uw volk zal Ik wonderen doen, zoals er op de ganse aarde, noch onder enig volk, niet zijn gedaan; en al het volk in welks midden gij zijt, zal het werk des HEEREN zien; want het is een ontzagwekkende zaak die Ik met u doen zal. Neem in acht wat Ik u heden gebied; zie, Ik verdrijf voor uw aangezicht de Amoriet, de Kanaäniet, de Hethiet, de Fereziet, de Heviet en de Jebusiet. Wees op uw hoede voor uzelf, opdat gij geen verbond sluit met de inwoners van het land waarheen gij gaat, opdat het niet tot een strik worde in uw midden. Maar hun altaren zult gij afbreken, hun gewijde stenen verbrijzelen en hun gewijde palen omhouwen. Want gij zult u voor geen andere god neerbuigen; want de HEERE, wiens Naam IJveraar is, is een na-ijverig God. Opdat gij niet een verbond sluit met de inwoners van het land, en zij hun goden nahoereren en aan hun goden offeren, en iemand u nodigt en gij van zijn offer eet; en gij van hun dochters neemt voor uw zonen, en hun dochters hun goden nahoereren en uw zonen hun goden doen nahoereren.
Exodus 34:10–16.

Tweemaal waarschuwde God het oude Israël alleen al in deze passage, en er zijn vele andere bijbelse getuigenissen van het gebod aan het oude Israël dat het geen verbonden mocht sluiten met de afgodische volken rondom hen. Die compromissen begonnen met de verwerping door het oude Israël van God en van Zijn theocratie. Toen zij een koning verlangden, stond God hun toe een koning te hebben, en vanaf dat moment sloeg de meerderheid van alle koningen, en zeer zeker iedere koning van de noordelijke tien stammen, datzelfde gebod in de wind. Het beginsel dat vereiste dat Israël afgescheiden en bijzonder was te midden van de afgodische volken rondom hen, werd verworpen en geïllustreerd door het compromis waarvan Constantijn later een symbool zou worden. Pergamus en Constantijn vertegenwoordigen de opstandigheid van Israëls koningen, die afgoderij in Gods kerk invoerden. De afval die begon met koning Saul was een voorafbeelding van de afval van de christelijke kerk, die leidde tot de gevangenschap in het geestelijke Babylon. De heilige geschiedenis, beginnend met koning Saul en vervolgens voortgaand tot aan de Babylonische gevangenschap, wordt gesymboliseerd door de gemeente van Pergamus. De daaropvolgende gevangenschap van zeventig jaar was de gemeente van Thyatira.

Efeze vertegenwoordigt de gemeente die uittrekt om het Beloofde Land te veroveren. Efeze vertegenwoordigt de tijd van Mozes en de bevrijding van Israël uit de slavernij van Egypte.

„De Bijbel heeft zijn schatten voor deze laatste generatie opgehoopt en samengebundeld. Al de grote gebeurtenissen en plechtige handelingen uit de geschiedenis van het Oude Testament hebben zich herhaald en herhalen zich in de gemeente in deze laatste dagen.” Selected Messages, boek 3, 338, 339.

De geschiedenis die wordt uitgebeeld door de verlossing uit Egypte, wordt in de laatste dagen herhaald. Daarom werd zij ook herhaald in de Milleritische geschiedenis. Dat is de reden waarom Zuster White herhaaldelijk naar die geschiedenis verwijst om de Milleritische geschiedenis te beschrijven. Zij stelt de Grote Teleurstelling van 1844 gelijk aan de teleurstelling van de Hebreëen toen zij voor de Rode Zee stonden terwijl het leger van Farao hen van achteren naderde. Zij stelt de geschiedenis van de verlossing uit Egypte ook gelijk aan de tijd van Christus; aldus werd de teleurstelling van de discipelen bij het kruis getypeerd door de teleurstelling bij de Rode Zee, die

op haar beurt ook de Grote Teleurstelling van 1844 typeerde. De teleurstelling van het kruis vertegenwoordigde het begin van de gemeente van Efeze. De tijd van Mozes aan het begin van het oude Israël, voorgesteld door de gemeente van Efeze, typeerde eveneens het begin van het moderne Israël in de tijd van Christus. Beide geschiedenissen worden voorgesteld door de gemeente van Efeze. De waarheden die wij hier vaststellen, zijn door de jaren heen dikwijls in het openbaar gepresenteerd door Future for America, zodat ik slechts een overzicht geef.

In de geschiedenis van Christus vinden wij het begin van het nieuwtestamentische verbondsvolk dat wordt opgericht terwijl het voorheen uitverkoren verbondsvolk wordt voorbijgegaan. De geschiedenis van Christus is het einde van het oude Israël, en in de geschiedenis van de verlossing uit Egypte, aan het begin van het oude Israël, was er een eerder uitverkoren verbondsvolk dat werd voorbijgegaan ten gunste van een nieuw verbondsvolk.

In de geschiedenis van Christus kwamen de vroegere uitverkorenen in het jaar 70 met de verwoesting van Jeruzalem tot hun definitieve einde. In het begin, in de tijd van Mozes, stierven de vroegere uitverkorenen gedurende een periode van veertig jaar in de woestijn, en Jozua en Kaleb werden de vertegenwoordigers van de nieuwe uitverkorenen, die bestemd waren de boodschap naar het Beloofde Land te dragen, zoals de apostelen in de tijdsperiode van de gemeente van Efeze het evangelie naar de wereld droegen.

Het begin en het einde van het oude, en ook het begin van het moderne Israël, wijzen alle op een overgang van een vroeger uitverkoren volk naar een nieuw uitverkoren volk. Op het getuigenis van twee of drie wordt een zaak bevestigd; en elk van deze drie lijnen van getuigen identificeert de verstoting van het voorafgaande uitverkoren volk, en deze getuigen dragen de handtekening van de Alfa en de Omega, Degene die het einde van het begin af bekendmaakt. Er zal een vroeger uitverkoren volk zijn dat voorbijgegaan wordt wanneer God met de honderdvierenveertigduizend een verbond aangaat. God is niet de auteur van verwarring; Hij verandert nooit en Zijn woord faalt nooit.

De verlossing uit Egypte en de overwinningen die God door Jozua tot stand bracht, worden uitgebeeld door de gemeente van Efeze, maar het was Efeze beschoren haar eerste liefde te verliezen. Toen Jozua ter ruste was gelegd, stond een andere generatie op, waarmee de periode werd gemarkeerd die door Smyrna wordt voorgesteld. Jozua's wonderbare werk om het Beloofde Land te zuiveren, werd nooit ten volle voltooid, want het volk werd met zichzelf tevreden en verliet het werk dat aan Jozua was opgedragen. Zij verloren hun eerste liefde. Die periode duurde voort totdat Israël God verwierp en Samuël koning Saul zalfde, en daarmee de gemeente van Pergamus inluidde.

“De boodschap kwam tot Smyrna, een gemeente in Klein-Azië, en eveneens tot de christelijke kerk als geheel, gedurende de tweede en derde eeuw. Het was een tijd waarin het heidendom zijn laatste strijd voerde om de heerschappij in de wereld. Het christendom had zich met wonderbaarlijke snelheid verbreid, totdat het in de gehele wereld bekend was. Sommigen omhelsden het geloof van Christus vanwege een bekering des harten, anderen vanwege de kracht van de aangevoerde argumenten, en weer anderen omdat zij konden zien dat de zaak van het heidendom tanende was, en beleid hen deed kiezen voor de zijde die de overwinning

scheen te beloven. Deze omstandigheden verzwakten de geestelijkheid van de kerk. De Geest der Profetie, die de apostolische kerk kenmerkte, ging geleidelijk verloren. Dit is een gave die de kerk, waaraan zij is toevertrouwd, brengt tot de eenheid van het geloof. Toen er niet langer ware profeten waren, verbreidden valse leringen zich snel; de filosofie van de Grieken leidde tot een verkeerde uitleg van de Schriften, en de eigengerechtigheid van de oude Farizeeën, zo dikwijls door Christus veroordeeld, verscheen opnieuw in het midden van de kerk. Gedurende de twee eeuwen die aan de regering van Constantijn voorafgingen, werd de grondslag gelegd voor die kwaadheden die zich gedurende de twee daaropvolgende eeuwen ten volle ontwikkelden. Gedurende deze periode werd de marteldood in vele delen van het Romeinse Rijk iets gewoons. Hoe vreemd dit ook moge schijnen, het is daarom niet minder waar. Het was het gevolg van de verhouding die tussen christenen en heidenen bestond.”

„In de Romeinse wereld werd de godsdienst van alle volken geëerbiedigd, maar de christenen vormden geen volk; zij waren slechts een sekte van een veracht ras. Toen zij daarom bleven volharden in het aan de kaak stellen van de godsdienst van alle klassen van mensen, wanneer zij geheime bijeenkomsten hielden en zich geheel afscheidten van de gewoonten en praktijken van hun naaste verwanten en meest intieme vrienden, werden zij voorwerpen van verdenking en dikwijls van vervolging door de heidense autoriteiten. Dikwijls haalden zij de vervolging over zichzelf, wanneer er in de gezindheid van de heersers geen geest van tegenstand aanwezig was. Ter illustratie van deze geest geeft de geschiedenis de bijzonderheden van de terechtstelling van Cyprianus, bisschop van Carthago. Toen zijn vonnis werd voorgelezen, ging er een algemene kreet op uit de luisterende menigte christenen, die zeiden: ‘Wij zullen met hem sterven.’”

“De geest waarmee vele belijdende christenen de dood aanvaardden, en zelfs zonder noodzaak de vijandschap van de overheid uitlokten, had waarschijnlijk veel te maken met de uitvaardiging, in 303 n.Chr., van het vervolgingsedict door keizer Diocletianus en zijn medeheerser Galerius. Het edict was in zijn strekking algemeen en werd gedurende tien jaar met meer of minder gestrengheid gehandhaafd.” Steven Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 50, 51.

Hoewel Smyrna een van de twee gemeenten is die geen bestraffing van de Heer ontvangen, getuigt de geschiedenis ervan dat degenen die in die periode als martelaren stierven, sommigen vertegenwoordigen wier beweegredenen berustten op menselijke en niet op goddelijke impulsen. Het boek *Richteren* opent met de vermelding van de dood van Jozua, en er is een vers dat tweemaal in het boek wordt herhaald en dat de geschiedenis van de richteren definieert. De tweede keer dat dit vers wordt aangehaald, is het het laatste vers van het boek. Het eerste vers van het boek markeert het einde van Jozua en het laatste vers vat de geschiedenis samen.

Na de dood van Jozua geschiedde het, dat de kinderen Israëls de HEERE raadpleegden, zeggende: Wie van ons zal het eerst optrekken tegen de Kanaänieten, om tegen hen te strijden? ... In die dagen was er geen koning in Israël, maar ieder deed wat recht was in zijn eigen ogen ... In die dagen was er geen koning in Israël; ieder deed wat recht was in zijn eigen ogen. *Richteren* 1:1; 17:6; 21:25.

Zoals in de geschiedenis van Smyrna was „zelf” van het begin tot het einde een hoofdthema. Omdat zij geen koning hadden, besloten zij te doen wat zij zelf verkozen te doen. Het ontbreken van leiding was hetgeen Haskell in de geschiedenis van Smyrna aanwees, en dat werd voorgesteld door het ontbreken van een actieve Geest der Profetie. In beide geschiedenissen opende een gebrek aan leiding de deur voor besluiten die werden genomen op grond van iemands eigen beweegredenen. Efeze vertegenwoordigt de verlossing uit Egypte. De geschiedenis die in het boek Richteren is opgetekend, wordt vertegenwoordigd door de gemeente van Smyrna. De periode van koning Saul tot aan de Babylonische gevangenschap wordt vertegenwoordigd door de gemeente van Pergamus, en de gevangenschap in Babylon wordt vertegenwoordigd door de gemeente van Thyatira.

In overeenstemming met het verschijnsel dat door de pioniers werd vastgesteld, is er een verdeling van vier en drie in de gemeenten, de zegels en de bazuinen, en de eerste vier gemeenten in de geschiedenis van het oude Israël beginnen met de Egyptische gevangenschap en eindigen met de Babylonische gevangenschap, want de Alfa en de Omega vereenzelvigt altijd het einde met het begin. De eerste vier gemeenten in de geschiedenis van het moderne Israël beginnen met de onderwerping van de Joden aan het Romeinse gezag, en de vier gemeenten eindigen met de onderwerping van de geestelijke Joden aan het geestelijke Rome gedurende twaalfhonderdzig jaar.

Op Thyatira volgde Sardis, dat begon toen zij uit de door Thyatira getypeerde Babylonische gevangenschap kwamen. Sardis is de gemeente die de naam had dat zij leefde, maar zij leefde niet. Haar belijdenis van leven was een leugen. Opmerkelijk genoeg is van alle zeven gemeenten juist het woord Sardis het enige dat geen betekenisomschrijving heeft. Aan Sardis zijn op grond van de context van de geschiedenis en van de verzen wel betekenissen toegekend, maar er bestaat geen etymologische betekenis van de naam. Het heeft een naam, maar het heeft die niet.

“Maar de tweede tempel evenaarde de eerste niet in luister; evenmin werd hij geheiligd door die zichtbare tekenen van de goddelijke tegenwoordigheid die de eerste tempel hadden gekenmerkt. Er was geen openbaring van bovennatuurlijke kracht om zijn inwijding te markeren. Er werd geen heerlijkheidswolk gezien die het nieuw opgerichte heiligdom vervulde. Geen vuur uit de hemel daalde neer om het offer op zijn altaar te verteren. De Shekinah verbleef niet langer tussen de cherubs in het allerheiligste; de ark, het verzoendeksel en de tafelen der getuigenis waren daarin niet te vinden. Geen stem weerklonk uit de hemel om aan de vragende priester de wil van Jehovah bekend te maken.” *The Great Controversy*, 24.

Na de Babylonische ballingschap herbouwden zij Jeruzalem en de tempel. Toen hadden zij weer een naam, want God had beloofd Zijn naam in Jeruzalem te vestigen. Maar Zijn naam vertegenwoordigt Zijn karakter, en het ontbreken van Zijn persoonlijke tegenwoordigheid maakte duidelijk dat zij wel de naam hadden die het leven vertegenwoordigde, maar in werkelijkheid niet langer de tegenwoordigheid bezaten die leven voortbrengt. Alles wat zij in werkelijkheid hadden, was belijdenis en schijn.

De laatste stem in Sardis beloofde een Elia die zou komen vóór de grote en ontzagwekkende dag des Heren. Voor het oude Israël was de verwoesting van Jeruzalem de grote en vreselijke dag des

Heren. Om deze reden verwijst Zuster White naar de verwoesting van Jeruzalem in 70 n.Chr. als een illustratie van de grote en vreselijke dag des Heren, voorgesteld door de zeven laatste plagen. De gemeente van Filadelfia begon met de stem van Johannes de Doper, roepende in de woestijn, en is aldus een type van de stem van William Miller. De stemmen van Johannes de Doper en William Miller brachten de Laodiceaanse boodschap tot een volk dat geloofde dat alles in orde was, terwijl alles geheel verkeerd was. Zowel Johannes de Doper als William Miller legden de bijl aan de wortel van de boom. De boodschap aan Sardis was dat er “enige weinige namen ook in Sardis zijn, die hun klederen niet bevlekt hebben; en zij zullen met Mij wandelen in witte klederen, want zij zijn het waardig.” Johannes de Doper en William Miller vertegenwoordigen hen die uit de tijdsperiode kwamen die door Sardis wordt voorgesteld en waardig waren om met Christus te wandelen.

“Duizenden werden ertoe gebracht de waarheid te aanvaarden die door William Miller werd gepredikt, en dienstknechten van God werden verwekt in de geest en kracht van Elia om de boodschap te verkondigen. Evenals Johannes, de voorloper van Jezus, voelden zij die deze plechtige boodschap predikten zich gedrongen de bijl aan de wortel van de boom te leggen en de mensen op te roepen vruchten voort te brengen, der bekering waardig. Hun getuigenis was erop berekend de kerken wakker te schudden en hen krachtig te treffen, en hun ware karakter te openbaren. En toen de plechtige waarschuwing om te vluchten voor de toekomstige toorn werd verkondigd, ontvingen velen die met de kerken verbonden waren de genezende boodschap; zij zagen hun afdwalingen in, en met bittere tranen van berouw en diepe zielsbenauwdheid vernederden zij zich voor God. En toen de Geest van God op hen rustte, hielpen zij de roep te doen weerklinken: ‘Vreest God en geeft Hem heerlijkheid, want het uur van Zijn oordeel is gekomen.’” Early Writings, 233.

De zeven gemeenten van Openbaring vertegenwoordigen de geschiedenis vanaf de apostelen tot aan de Tweede Komst van Christus, en de zeven gemeenten vertegenwoordigen ook de geschiedenis van het oude Israël vanaf de profeet Mozes tot aan de eerste komst van Christus.

“De beproevingen van de kinderen Israëls, en hun houding vlak vóór de eerste komst van Christus, illustreren de positie van het volk van God in hun ervaring vóór de tweede komst van Christus.

„Satans strikken worden voor ons evenzeer gelegd als zij voor de kinderen van Israël werden gelegd, vlak vóór hun intocht in het land Kanaän. Wij herhalen de geschiedenis van dat volk.”

“Hun geschiedenis behoort ons tot een plechtige waarschuwing te zijn. Wij moeten nooit verwachten dat, wanneer de Heere licht voor zijn volk heeft, Satan rustig terzijde zal staan en geen poging zal doen om hen ervan te weerhouden het te ontvangen. Laten wij ervoor waken dat wij het licht dat God zendt, niet verwerpen, omdat het niet komt op een wijze die ons behaagt. ... Indien er enigen zijn die het licht zelf niet zien en aannemen, laten zij anderen niet in de weg staan.

‘Ik neem heden de hemel en de aarde tot getuigen tegen u, dat ik u het leven en de dood, de zegen en de vloek heb voorgelaten; kies dan het leven, opdat gij leeft, gij en uw nageslacht; opdat gij de HEERE, uw God, liefhebt, zijn stem gehoorzaamt en Hem aanhangt; want Hij is

uw leven en de lengte van uw dagen; opdat gij woont in het land dat de HEERE uw vaderen, Abraham, Izak en Jakob, gezworen heeft hun te geven.’

“Dit lied was niet historisch, maar profetisch. Terwijl het de wonderbare handelingen van God met zijn volk in het verleden verhaalde, was het tevens een voorafschaduwing van de grote gebeurtenissen van de toekomst, van de uiteindelijke overwinning van de getrouwen wanneer Christus voor de tweede maal in kracht en heerlijkheid zal komen.

„De apostel Paulus stelt duidelijk dat de ervaring van de Israëlieten tijdens hun omzwervingen is opgetekend ten behoeve van hen die in deze tijd van de wereld leven, degenen over wie het einde der wereld is gekomen. Wij menen niet dat onze gevaren in enig opzicht geringer zijn dan die van de Hebreëen, maar groter.” *Healthful Living*, 280, 281.

De verlossing uit Egypte wordt vertegenwoordigd door de gemeente van Efeze, en het symbool van de gemeente van Efeze in die geschiedenis was Jozua. Nadat zij die God uit Egypte had geleid tien opeenvolgende beproevingen niet hadden doorstaan, nam de Heere het verbond weg van de opstandigen en gaf het aan Jozua en Kaleb.

Zeg tot hen: Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere, zoals gij ten aanhoren van Mij gesproken hebt, zo zal Ik u doen: Uw dode lichamen zullen vallen in deze woestijn; en allen uit u die geteld waren, naar uw gehele getal, van twintig jaar oud en daarboven, die tegen Mij gemurmureerd hebben, gij zult voorzeker niet komen in het land, waarvan Ik gezworen heb u daarin te doen wonen, behalve Kaleb, de zoon van Jefunne, en Jozua, de zoon van Nun. Numeri 14:28–30.

Zuster White duidt aan dat Jozua en Kaleb degenen vertegenwoordigen „op wie het einde der eeuwen gekomen is”, die „een verbond met God sluiten door offerande.”

“Tot onze waarschuwing, over wie de einden der wereld gekomen zijn, is deze geschiedenis opgetekend. Hoe dikwijls beleven Gods volk heden ten dage de ervaring van de kinderen Israëls opnieuw! Hoe dikwijls morren en klagen zij! Hoe dikwijls deinzen zij terug wanneer de Heere hun gebiedt voorwaarts te gaan! De zaak van God lijdt gebrek aan mannen als Kaleb en Jozua, mannen van trouw en onwankelbaar vertrouwen. God roept om mannen die zich aan Hem zullen geven om doordrongen te worden van Zijn Geest. De zaak van Christus en van de mensheid vraagt geheiligde, zelfopofferende mannen, mannen die buiten de legerplaats zullen gaan en de smaad dragen. Laat het sterke, moedige mannen zijn, geschikt voor waardige ondernemingen, en laten zij met God een verbond sluiten door offerande.” *Review and Herald*, 20 mei 1902.

Het verbond dat wordt vernieuwd, zoals uitgebeeld door het verbond dat met Jozua en Kaleb wordt vernieuwd, is het verbond met de honderdvierenvijftigduizend en de grote schare. Het wordt vernieuwd nadat het oorspronkelijke, door het verbond verkozen volk van God is gescheiden en ertoe is bestemd in de woestijn te sterven. Het verbond met de honderdvierenvijftigduizend wordt voltrokken in precies dezelfde geschiedenis waarin een voormalig uitverkoren volk wordt verworpen.

Efeze betekent begeerlijk, en het werk dat zowel door Jozua als door de vroege gemeente werd volbracht, was „begeerlijk”. Toen Jozua Gods volk het Beloofde Land binnenleidde, trok hij uit overwinnende. Het eerste zegel loopt parallel met de gemeente van Efeze en wordt voorgesteld door een wit paard dat uittrekt overwinnende. Dit gold zowel voor Jozua als voor de apostolische gemeente. Het eerste zegel loopt parallel met de gemeente van Efeze in zowel het oude als het moderne Israël.

Smyrna is afgeleid van het woord „mirre”, een olie die werd gebruikt voor het balsemen van de doden. Het tweede zegel wordt voorgesteld door een rood paard, aan wie „een groot zwaard” en „macht” werden gegeven om „de vrede van de aarde weg te nemen”, hetgeen betekende dat de mensen in die geschiedenis „elkander zouden doden”. Het tweede zegel loopt parallel met de gemeente van Smyrna en vertegenwoordigt het gezag dat aan Gods vijanden werd gegeven, waardoor hun werd toegestaan Gods volk te overwinnen en te doden. Dit werd vervuld in de periode na de apostolische gemeente en ook in de geschiedenis van de Richteren. In beide geschiedenissen liet God machten van buiten Zijn volk toe om oorlog en dood over Zijn volk te brengen. In de apostolische gemeente werd die oorlogvoering ingegeven door de verwerping van de godsdienst van Christus, die in de voorgaande periode van Efeze onoverwinnelijk was geweest terwijl zij het evangelie naar de wereld droeg. De drijfveer van de vijanden van Gods volk in de periode van de Richteren was gegrond op de voorgaande periode van Efeze, waarin God Zijn macht had getoond over Egypte en over de daaropvolgende volken die Jozua had mogen overwinnen. Het tweede zegel loopt parallel met de gemeente van Smyrna in zowel het oude als het moderne Israël.

Pergamus betekent een „versterkte citadel” en vertegenwoordigt aldus het kasteel van een koning. Het derde zegel loopt parallel met Pergamus en vertegenwoordigt de geschiedenis waarin menselijk oordeel wordt voltrokken door de koningen der aarde in oppositie tegen Gods oordeel. Aldus duidt de maat, of het oordeel dat wordt voorgesteld door de „twee” weegschalen die de „tarwe”, „gerst”, „olie” en „wijn” wegen, op koninklijk menselijk gezag, dat in verhouding tot Gods oordeel altijd gebrekkig is. Bedenk dat een eerlijke maatneming of een eerlijke weging geen twee weegschalen vereist. Twee weegschalen vertegenwoordigen ongelijk oordeel.

De „gerst” is een symbool van de „eerstelingsgave” van het Paschafeest; de „tarwe” is een symbool van de gave van de „twee beweegbroden” van het Pinksterfeest. De „olie” is een symbool van de Heilige Geest en de „wijn” is een symbool van de leer. Pergamum in de tijd van het oude Israël is de periode van de compromissen sluitende koningen van Israël, die oordeel brachten over Gods stelsel van aanbedding, vertegenwoordigd door de periode van Pascha tot Pinksteren. De waarheden van Gods woord worden vertegenwoordigd door de „wijn” en de „olie”. Zowel in het oude als in het moderne Israël is de gemeente van Pergamum de periode waarin Satan tracht te volbrengen wat hij niet kon doen door het vergieten van bloed in de geschiedenis die door Smyrna wordt voorgesteld. In Pergamum trachtte Satan Gods volk en Gods waarheid te vernietigen door middel van compromis, niet door het vergieten van bloed zoals voorgesteld in Smyrna. Het compromis van de koningen van het oude Israël is een voorafschaduwning van het compromis van Constantijn in het moderne Israël.

Thyatira betekent „offer van verbrijzeling” en spreekt van de geest van martelaarschap die God schenkt aan Zijn volk dat om Zijns Naams wil wordt gedood. Het offer van verbrijzeling staat voor de bereidheid om Christus te dienen onder zware omstandigheden, zoals vertegenwoordigd door Daniël, Sadrach, Mesach en Abednego tijdens de gevangenschap van de zeventig jaren; en het staat ook voor het offer van de Waldenzen, de Hugenoten en anderen die tijdens de geschiedenis van de twaalfhonderdzestig jaren door het pauselijke gezag werden gemarteld, gevangengezet, belasterd en gedood. Het vierde zegel loopt parallel met de gemeente van Thyatira en stelt de vervolging door het oude Babylon tegen het oude Israël voor, evenals de vervolging door het moderne Babylon tegen het moderne Israël. De geschiedenis van beide gevangenschappen vereiste eerst een afval van de waarheid, hetgeen door de koningen van Israël en door keizer Constantijn werd teweeggebracht. Beide bereidden de weg voor een periode die door Thyatira wordt voorgesteld.

Sardis heeft geen betekenis die strookt met haar belijdenis van een naam, maar die belijdenis is een leugen. De tegenwoordigheid van de Shekina openbaarde zich nooit in de tweede tempel. De tegenwoordigheid van Christus openbaarde zich nooit in de geschiedenis van Sardis. De Reformatie van de Donkere Middeleeuwen was in wezen een opeenvolging van één stap vooruit en twee stappen achteruit. Het werk dat de geschiedenis van Sardis in de Protestantse Reformatie had moeten volbrengen, is nooit voltooid.

Philadelphia betekent broederliefde, en het is onmogelijk uw broeder lief te hebben indien u niet eerst God liefhebt.

Indien iemand zegt: Ik heb God lief, en zijn broeder haat, dan is hij een leugenaar; want wie zijn broeder, die hij gezien heeft, niet liefheeft, hoe kan hij God liefhebben, Dien hij niet gezien heeft? En dit gebod hebben wij van Hem, dat wie God liefheeft, ook zijn broeder liefhebbe. 1 Johannes 4:20, 21.

Filadelfia vertegenwoordigt de gemeente die God liefheeft, en om die reden wordt tegen Filadelfia geen veroordeling of bestraffing uitgesproken.

En schrijf aan de engel van de gemeente te Filadelfia: Dit zegt de Heilige, de Waarachtige, Hij die de sleutel van David heeft, Die opent en niemand sluit, en sluit en niemand opent: Ik ken uw werken; zie, Ik heb een geopende deur voor u gegeven, en niemand kan die sluiten; want gij hebt weinig kracht, en gij hebt Mijn woord bewaard en Mijn naam niet verloochend. Zie, Ik zal maken dat zij uit de synagoge van de satan, die zeggen dat zij Joden zijn en het niet zijn, maar liegen—zie, Ik zal hen doen komen en zich neerbuigen aan uw voeten, en doen erkennen dat Ik u heb liefgehad. Omdat gij het woord van Mijn volharding hebt bewaard, zal ook Ik u bewaren uit het uur der verzoeking, dat over de gehele wereld komen zal om hen te verzoeken die op de aarde wonen. Zie, Ik kom spoedig; houd vast wat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme. Wie overwint, hem zal Ik maken tot een zuil in de tempel van Mijn God, en hij zal daaruit niet meer uitgaan; en Ik zal op hem schrijven de naam van Mijn God, en de naam van de stad van Mijn God, het nieuwe Jeruzalem, dat uit de hemel nederdaalt van Mijn God; en Mijn nieuwe naam zal Ik op hem schrijven. Openbaring 3:7–12.

Aan Filadelfia wordt „de sleutel van David” gegeven, en in de Filadelfische geschiedenis van het oude Israël werd hun de Zoon van David gegeven, die onder andere het profetische beginsel van Alfa en Omega vertegenwoordigt, de Eerste en de Laatste. Die sleutel vertegenwoordigt de methodologie van het „historisme”. In de periode die door de Filadelfische gemeente aan het einde van het oude Israël wordt voorgesteld, was de Auteur van de bijbelse profetie Zelf de sleutel. In de periode die in de Milleritische geschiedenis door de Filadelfische gemeente wordt voorgesteld, werd William Miller de sleutel gegeven. In die twee geschiedenissen handelde Christus met Joden die dachten dat zij zonen van Abraham waren, maar zij waren het niet. Miller handelde met protestanten die dachten dat zij geestelijke Joden waren, maar dat niet waren.

Wie een oor heeft, laat hij horen wat de Geest tot de gemeenten zegt. Openbaring 3:13.

Laodicea betekent een geoordeeld volk, en de Laodicezen, de Joden uit de tijd van Christus, werden uiteindelijk geoordeeld in 70 n.Chr. bij de verwoesting van Jeruzalem. Het uiteindelijke oordeel over het afvallige protestantisme vindt plaats in de zondagswecrisis, maar zij ontmoetten hun oordeel toen zij in het voorjaar van 1844 de boodschap van de eerste engel verwierpen en vervolgens goddelijk werden aangeduid als de dochters van Babylon. Die gevallen protestanten zijn een voorafbeelding van het Laodiceïsche adventisme in de laatste dagen van het onderzoekend oordeel.

Wij hebben thans in wezen verschillende wijzen onderzocht waarop de zeven gemeenten van Openbaring terecht kunnen worden begrepen als profetische symbolen en vervolgens profetisch kunnen worden toegepast. Maar zij moeten worden verstaan en toegepast binnen de context van de profetische regels „die ons door het hoogste gezag zijn gegeven.”

De boodschappen aan de zeven gemeenten waren boodschappen die gegeven werden aan de zeven gemeenten die bestonden toen Johannes de boodschappen optekende. De boodschappen aan de zeven gemeenten verschaffen onderricht en waarschuwing voor alle gemeenten door de gehele geschiedenis heen. De boodschappen aan de zeven gemeenten verschaffen onderricht en waarschuwing voor individuele christenen door de gehele geschiedenis heen. De zeven gemeenten vertegenwoordigen de geschiedenis van het christendom vanaf de tijd van de apostelen tot aan het einde van de wereld. De zeven gemeenten vertegenwoordigen de geschiedenis van het oude Israël vanaf de tijd van Mozes tot aan de verwoesting van Jeruzalem in 70 n.Chr. De zeven gemeenten kunnen worden herkend en toegepast door het onderscheid te onderkennen tussen de eerste vier gemeenten en de laatste drie gemeenten.

Van de zes verschillende profetische toepassingen die wij onderscheiden, worden dezelfde toepassingen vertegenwoordigd in de zeven zegels.

Wij zullen deze waarheden in het volgende artikel behandelen.